

Sevdikçe Kendimi Unuttuğum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Eylül 2017

Gökte saklı olmasındansa tamah ettiğim yoksunluk,
Gözlerinde kısık bir tebessüm
Yarımadaların birikintisine söz geçiremediğim
Onca ıslak ve menfi acı
Yine gölgelendiğim,
Yine süslenmeyi tehir ettiğim bir gece yarısı.
Açık pencerem,
Toz duman olsam ne gam!

Ne gam, ölmeyi bile beceremediğim
Kabı kayıp eylül güncem,
İçinde tezat, yorgun günler ve haftalar
İçime çeksem de solum ne fayda,
Nedenlerin üstünü örttüğüm şiirin kabrinde
Bir süre de sen okusan keşke
Ölmeyi çok gören ve kaderin gazabına
Yenik düşen iblis kadar
Kuru sıkı bir öfke
Yine mecazi, yine metazori
Nice nida kopup gelirken bağrından
Ömürlük kaygıların girdabında
Biz olmayı beceremediğim bir yalan olsan keşke.

Yorgun kalplerin yorduğu beyitler;
Toz konduramadığım çocuksu gülüşler
Yine saklı tuttuğum balyalarında geçmişin,
Seyrine doymak ne kelime,
Bakmaya dahi kıyamazken
Lüle saçlarına mert kelamın;
Yandan çarklı savruluşlarına
Verilen hükümlerin cephesinde
Bir rahleye serilsem keşke hece hece.

Şimdilerin yanık türküsü
Adı olmayan o münafık baykuş;

Dünlerin reçinesi
Yine kozamda saklı tuttuğum kelebek gülüşlerin
Miri, piri sen yalnızlık!
Gidip de gelmeyi becerse dediklerimden yana
Hayli dertli başım, demek bile
Mütecessis bir ikrar
Hele ki sırtını sıvazladığım bunca akımın
Şeceresini tutan melekler bile kayıplarda
Yorgun ellerinde kanayan sureler,
Kırık kanatlarında vakur bir sima,
Semaların Tanrısı ölüm adına
Kovup da geri dönmeyi maharet bilen
Yasların kovuğunda üç beş sönük ferman
Yine boyutsuzluğun gücüne tav olduğum evrenin
Ara sekmelerinde biz, sefil faniler
Artık neyin derdine düşüp de
Derman belledik bir şiiri bir de mezarı.

Hâşâ, Tanrım, sen koru aklımı
Bir kürek daha atsa keşke mezarlık bekçisi
Bir de demlendiğimizi bilmeden
Derlediğimiz hikâyelerde dirilsek mahşer öncesi,
Senlik bir mizaç,
Benlik o garip telaş,
Sardıkça dünü yarına,
Ördükçe günü bin bir niyazla
Batılında ömrün,
Demir attığım o pencere,
Kırık kanadında tüneyen bir kuşu konuk etmişken
Ömürlük cennetime.

Günün imbiğinden ölüm dökülüyor arsızca,
İklimsiz bir ay Eylül'ün şerri,
Yine de koru aklımı, demeye kalmazken mecalim
Tası tarağı toplayıp da nerelere gitmeli?
Aklıma konan bir tebessüm
Yüzünden kayanlar;
Sözsüz bir melodram
Kalbinde vuku bulanlar.

Zaman da sancılı en alasından;
Sevi dilinde yorgun bir fıtrat yine ezelden,
Kalp gözüme biat, eklediklerim ömre;
Ben hancı, sen yolcu demek ki yoksa maharet?

Bitap düştüm düşeli hüznün bam telinde,
Sevip sevip gömüldüğüm hangi ara dere?
Şimdilerde sancım, dünlerde kaybım
Yarınılardan da mı medet ummayım?

Afakî bir gülüş, yüreğin buklelerine sarılı;
Sarı da bir hüznün
Eylül'ün düğününe yaraşır;
Kambersiz dediğime de bakma sakın
Saklı tuttuğum dileklerim bile yol yorgunu.
Telaşım dan yana derdim;
Deyip deyip de neye yettim?
Hele ki ucunda yanık bir mektup,
Sağ yanım varsın olsun tutuk
Solumsa sadece sana tutsak.

Gün de ölümlü bu şiir gibi,
Aşk ise nedamet
Tıpkı dervişin zikri gibi,
Yandıkça kovduğum mizacım;
Kardıkça daldığım hatıralarım;
Sevdikçe kendimi unuttuğum;
Saydıkça serildiğim o mahzende en koruk acıyım işte
Dediklerimden kasıt bil ki demediklerimden
Yana dertliyim işin aslı.